

Arrest

nr. 36 667 van 6 januari 2010
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

De Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Keniaanse nationaliteit te zijn, op 18 september 2009 heeft ingediend tegen de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 26 augustus 2009.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 7 oktober 2009 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 november 2009.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KALIN loco advocaat D. STEYVERS en van attaché I. SNEYERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekster kwam volgens haar verklaringen op 26 november 2008 het Rijk binnen en diende op diezelfde dag een asielaanvraag in. Op 26 augustus 2009 werd een beslissing tot weigering van de hoedanigheid van vluchteling en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen. Het onderhavige beroep is gericht tegen deze beslissing.

1.2. De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde dat u de Keniaanse nationaliteit bezit en dat uw etnische origine Kikuyu is. U bent geboren te X op X. U bent gehuwd met X (O.V. nr. X – C.G. nr. X) die eveneens Kikuyu is van etnie. Jullie hebben één dochter, X, die op X geboren werd te Nakuru.

U woonde met uw man in Gilani, toen na de verkiezingen in 2007 geweld uitbrak en u in de nacht van 31 december 2007 op 1 januari 2008 met uw man en dochter ging schuilen in de pcea kerk in Shabab. Enkele dagen later ging uw man kijken naar jullie huis en uw winkel en deze twee bleken afgebrand te zijn. Na een tijdje kwamen meer vluchtelingen toe in de pcea kerk van Shabab en jullie werden getransfereerd naar het vluchtelingenkamp 'A.S.K. Showground' te Nakuru. Na een tijdje trof uw man zijn vader aan in het vluchtelingenkamp. Na enkele maanden begonnen de Mungiki in het vluchtelingenkamp mensen te rekruteren voor hun organisatie. Op een dag werd ook u benaderd door de Mungiki – u wist toen niet wie ze waren – met de vraag om uw man te zien. Op een dag kwamen ze weer naar u en geven aan dat uw man tot het einde van de week kreeg om tot bij hen te komen. Uw man ging met zijn vader naar de politiebewaking van het vluchtelingenkamp – welke hem niet hielpen – en vervolgens ging uw man met zijn vader naar het hoofdbureau van de politie te Nakuru om hulp te vragen. Daar werden ze opgesloten. Drie dagen later werden ze vrijgelaten en keerden ze terug naar het vluchtelingenkamp. Op een nacht ging uw man naar het toilet en bleef hij weg gedurende uren. Toen hij terug kwam, hing hij vol bloed en was had hij een gebroken tand. Hij zei dat hij lid geworden was van de Mungiki en dat u en uw dochter besneden moesten worden. U was bang en zocht bescherming bij pastoor Joseph Njoroge. Deze laatste gaf aan dat jullie bij hem konden wonen, wat jullie rond oktober – november 2008 ook deden. Toen jullie daar verbleven, ontving uw man een sms op zijn gsm waarin stond dat ze jullie nog steeds wilden onthoofden. Enkele weken later stelde pastoor Joseph Njoroge jullie voor aan pastoor Samuel en zei hij dat deze persoon jullie zou helpen. Op 25 november 2008 vertrokken u en uw man Mwangi Chege Charles – samen met de smokkelaar Samuel – met een rechtstreekse vlucht van Nairobi tot Brussel. Op 26 november 2008 kwamen jullie in Brussel toe, waar u nog dezelfde dag een asielaanvraag indiende.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen onvoldoende gegevens of elementen hebt aangehaald waaruit blijkt dat u uw land heeft verlaten uit een 'gegronde vrees voor vervolging' in de zin van de Vluchtelingenconventie van Genève of een 'reëel risico op lijden van ernstige schade' zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming of dat u zich kan beroepen op bedoelde vrees of risico in geval van een eventuele terugkeer naar uw land.

U verklaarde uw land van herkomst te zijn ontvlucht, omdat u vervolging vreest door de Mungiki wegens de problemen van uw man Mwangi Chege Charles, maar volgende bedenkingen dienen bij uw verklaringen op het Commissariaat-generaal te worden gemaakt.

Vooreerst kunnen volgende bedenkingen worden geformuleerd bij de vervolgingsfeiten die uw man Mwangi Chege Charles in het kader van zijn asielaanvraag aanhaalde.

Er kan worden opgemerkt dat in het kader van de asielaanvraag van uw man Mwangi Chege Charles werd besloten dat zijn verklaringen betreffende de (gedwongen) toetreding tot en activiteiten voor de Mungiki niet overtuigend waren en dat zijn vervolging door de Mungiki enerzijds en de Keniaanse autoriteiten anderzijds (hierdoor) ook niet geloofwaardig overkomen (zie motivering van de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus voor uw man, Mwangi Chege Charles (O.V. nr. 6.355.721 – C.G. nr. 08/16874)). Vermits de door u aangehaalde vervolgingsfeiten rechtstreeks voortvloeien uit deze die uw echtgenoot aanhaalde, kan de geloofwaardigheid van de door u aangehaalde vervolgingsfeiten in het licht hiervan dan ook bij voorbaat worden betwijfeld.

Verder kunnen ook nog een aantal vragen worden gesteld bij de verklaringen die u in het kader van uw asielaanvraag aflegde omtrent de Mungiki en de problemen van uw echtgenoot.

U gaf aan dat de Mungiki op een dag naar u kwamen en naar uw man vroegen. Later kwamen ze opnieuw en ze gaven uw man een ultimatum om zich binnen de week bij hen te presenteren (gehoor CGVS, p.9). U wist echter niet wanneer zich dit voordeed, volgens u 'omdat het u niet veel interesseerde' (gehoor CGVS, p.9). U gaf aan dat uw man een tijdje later naar de politie ging en dat hij er drie dagen werd opgesloten. U wist niet waarom uw man naar de politie stapte, omdat hij niet veel vertelde en het traditie is om geen vragen te stellen aan de man. Evenmin wist u waarom uw man gearresteerd werd (gehoor CGVS, p.12). Verder kon u zich niet meer herinneren wanneer dit was en ook de maand wist u niet meer (gehoor CGVS, p.10-11). Verder gaf u aan dat uw man op een nacht thuis kwam met een gebroken tand en dat hij vol bloed hing. Uw man vertelde toen dat hij lid geworden was van de Mungiki en dat u en uw dochter besneden moesten worden. U wist echter niet wanneer zich dit voordeed – u wist zelfs de maand niet –, 'omdat het u niet veel interesseerde' (gehoor CGVS, p.10-11). Het feit dat u de gebeurtenissen niet in tijd kunt plaatsen en ze haast niet kan toelichten omdat het u niet interesseerde is ongeloofwaardig, daar bovenstaande gebeurtenissen dermate ingrijpend zijn voor een persoon, zodat men kan verwachten dat u deze beter kunt situeren.

Bovenstaande onwetendheden betreffende de (gedwongen) toetreding tot- en activiteiten voor de Mungiki van uw man, ondermijnen dan ook de geloofwaardigheid van uw asielrelaas.

Verder verklaarde u dat u uw dochter meegaf met uw ouders, maar dat u en uw man niet meegingen met uw ouders, omdat de Mungiki dan achter jullie aan zouden komen. Toen u gevraagd werd waarom ze achter u aan zouden komen, gaf u aan dat ze u kenden en dat ze uw man zouden dwingen om u en uw dochter op te sporen (gehoor CGVS, p.13-14). Toen de dossierbehandelaar u vroeg of u zelf problemen had met de Mungiki, gaf u aan dat u problemen had met de Mungiki via uw man. U verklaarde verder dat ze u nooit kwamen bedreigen (gehoor CGVS, p.15). Hieruit blijkt dat u zelf geen problemen ervoer met de Mungiki en dat de verwachte problemen bij een eventuele intrek bij uw ouders slechts speculatief zijn.

Verder kunnen met betrekking tot het zoeken van interne vluchtalternatieven en het zoeken en krijgen van bescherming in uw land van oorsprong volgende opmerkingen worden gemaakt.

Toen de dossierbehandelaar u vroeg of u probeerde om naar familieleden te vluchten gaf u aan dat u dit niet deed, omdat niemand zou helpen als je zegt dat je problemen met de Mungiki hebt (gehoor CGVS, p.14). Het is echter hypothetisch om te denken dat uw familieleden u niet zouden helpen. Verder liet u na om hulp te zoeken bij de mensen die u de afgelopen tien jaar in Nakuru leerde kennen, omdat niemand zou helpen als je zegt dat je problemen met de Mungiki hebt (gehoor CGVS, p.15). Ook hier is het hypothetisch om te denken dat de mensen u niet zouden helpen. Toen u gevraagd werd of u – na het verlaten van het kamp – ooit naar de politie ging om uw problemen met de Mungiki aan te geven, gaf u aan van niet, omdat de politie van Nakuru voornamelijk Kalinjin waren en ze u niet helpen. Verder gaf u aan dat er ook mensen van de Mungiki tussen de agenten zitten en dat u ook niet naar de politie kon gaan omdat die corrupt is (gehoor CGVS, p.15-16). Dit is niet alleen hypothetisch, bovendien blijkt uit informatie waarover het CGVS beschikt en waarvan een kopie bij het administratieve dossier werd gevoegd, dat de Keniaanse politie daadwerkelijk optreedt tegen leden van de illegale Mungiki-sekte. Het is dan ook onwaarschijnlijk en ongeloofwaardig dat de politie de bedreigingen van de Mungiki-sekte aan uw adres niet zou onderzoeken en u geen bescherming zou aanbieden. Verder verklaarde u dat de Keniaanse regering u evenmin bescherming kan bieden, omdat enkele leden van de regering de Mungiki sponsorde (gehoor CGVS, p.15). Uit informatie waarover het CGVS beschikt en waarvan een kopie bij het administratieve dossier werd gevoegd, blijkt dat verscheidene politici de harde strijd tegen de Mungiki-sekte goedkeurden en aanmoedigden. We stellen vast dat u nagelaten hebt om bij de politie, vrienden of familie hulp te zoeken en dit wegens hypothetische redenen. Dit doet verder afbreuk aan de ernst van uw voorgehouden vrees voor vervolging, vermits men van iemand die daadwerkelijk problemen kent die ernstig genoeg zijn om het land te verlaten, kan men veronderstellen dat hij eerst alle mogelijke middelen en alternatieven in zijn of haar land van oorsprong uitput.

Bovendien moet er worden opgemerkt dat er verschillende tegenstrijdigheden zijn tussen uw verklaringen en die van uw man, waardoor de geloofwaardigheid van uw asielrelaas verder ondermijnd wordt.

Toen de dossierbehandelaar uw echtgenoot vroeg of hij andere vluchtelingen (IDP's) kende die moesten toetreden [tot de Mungiki], verklaarde hij dat hij er slechts één bij naam kende, namelijk Njuguna, en dat hij de anderen niet kende (gehoor CGVS dd. 14 juli 2009 van uw echtgenoot, Charles Mwangi Chege, p.10 en 19). Toen hem gevraagd werd wie de foto's van hem en u in het vluchtelingenkamp 'A.S.K. Showground' nam, gaf hij aan dat hij zich de naam van de persoon niet meer kon herinneren. Hij gaf aan dat hij zich evenmin kon herinneren of de fotograaf lid was van de Mungiki, omdat hij niet van iedereen kon weten of hij / zij lid is van de Mungiki (gehoor CGVS, p.19). U verklaarde echter dat u slechts één persoon uit het kamp kende die lid werd van de Mungiki en dat het precies de persoon was die de foto's had gemaakt. U verklaarde dat zijn naam Kamau was en volgens u wist uw man dat hij lid was van de Mungiki, omdat Kamau tegen uw man zei dat hij gedwongen werd om lid te worden van de Mungiki (gehoor CGVS, p.11-12). Toen uw man verder gevraagd werd wat de etnische origine van uw burens was, gaf hij aan dat enkelen Kikuyu waren, maar dat hij weinig contact met hen had, omdat hij 's ochtends vroeg vertrok en 's avonds laat terug kwam (gehoor CGVS Charles Mwangi Chege, p.19). Hij maakte geen expliciete melding van burens die een andere etnische origine hadden. Nochtans gaf u tijdens het gehoor aan dat de burens Kalinjin waren en dat ze jullie dwongen om te verhuizen (gehoor CGVS, p.9). Het is ongeloofwaardig dat uw echtgenoot geen melding maakte van jullie Kalinjin-burens, aangezien het – althans volgens uw verklaringen – precies deze burens waren die jullie tot verhuizen zouden hebben gedwongen.

Bovendien kunnen een aantal bedenkingen worden geformuleerd bij de opvolging van uw problemen vanuit België.

U gaf aan dat u sinds u in België woonde nog geen contact had opgenomen met mensen in Kenia, omdat u zich geen enkel nummer herinnerde. Toen de dossierbehandelaar u erop wees dat u de nummers kon opzoeken in de telefoongids, gaf u – na een periode van stilte – aan dat het een mobiele telefoon was (gehoor CGVS, p.5). Toen u gevraagd werd of u mensen in Kenia probeerde de contacteren via het Rode Kruis, gaf u aan van niet, omdat dit riskant is en hen in gevaar zou brengen. U verduidelijkte dat het makkelijker zou zijn voor de Mungiki als ze iemand konden lokaliseren. Verder gaf u aan dat uw ouders problemen zouden kennen als de Mungiki te weten zouden komen dat u en uw man naar het buitenland vluchtten (gehoor CGVS, p.5-6). Van een kandidaat vluchteling kan echter redelijkerwijze verwacht worden dat hij / zij tracht om contact op te nemen met personen in zijn / haar land van oorsprong om zich te informeren over de nasleep van zijn / haar problemen. Dat u hebt nagelaten dit te proberen, doet verder afbreuk aan de ernst van uw voorgehouden vrees voor vervolging.

Bovendien verklaarde u dat u nooit enig document in eigen handen had toen u de grenscontroles in de luchthavens te Kenia en België passeerde, maar dat de smokkelaar het woord voerde en de documenten bijhield (gehoor CGVS, p.7). Uit informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt echter dat elke persoon zijn / haar identiteitsdocumenten individueel en persoonlijk moet laten controleren. (zie administratief dossier).

Uit dit alles blijkt dat de elementen die u aanbrengt niet van die aard zijn om te besluiten tot een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Het door u in het kader van uw asielaanvraag neergelegde attest van het Keniaanse Rode Kruis toont hoogstens aan dat u verbleven hebt in het vluchtelingenkamp 'A.S.K. Showground' te Nakuru, wat niet meteen in twijfel wordt getrokken. De door u neergelegde foto's tonen tenten in een vluchtelingenkamp en een vernield gebouw, waarvan u zei dat het uw winkel was. De foto's tonen hoogstens aan dat u verbleven hebt in het vluchtelingenkamp 'A.S.K. Showground' en dat uw winkel vernield werd - wat niet in twijfel wordt getrokken – maar tonen verder niet aan dat u – of uw man – problemen kende met de Mungiki en ze wijzigen dan ook niets aan voorgaande vaststellingen. U legde geen documenten voor waaruit uw reisweg moet blijken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.“

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekster roept een “Schending van de materiële motiveringsplicht” in alsook een “Schending van de algemene beginsel van behoorlijk bestuur, met name de hoorplicht en de zorgvuldigheidsplicht”. Verzoekster verwijt de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat hij “voorafgaand aan haar verhoor geen enkele inzage in het dossier van de Dienst voor Vreemdelingenzaken aan verzoeker heeft verleend” noch enig “advies” verschaft vooraleer de hoorzitting plaatsvond. Verzoekster meent ook dat de rechten van verdediging werden geschonden.

2.2. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent inzake beslissingen van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van deze inzake EU-onderdanen, een bevoegdheid uit van volheid van rechtsmacht, die inhoudt dat hij het geschil in zijn geheel uitsluitend op basis van het rechtsplegingdossier en toelaatbare nieuwe gegevens aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95*). Door de devolutive kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund (RvS 30 oktober 2008, nr. 187.504).

2.3. De procedure voor de Commissaris-generaal is geen jurisdictionele procedure, maar een administratieve. De rechten van verdediging zijn aldus niet onverkort van toepassing op beslissingen die worden genomen in het kader van de Vreemdelingenwet (RvS 2 februari 2007, nr. 167.415; RvS 12 september 2001, nr. 98.827). Er bestaat geen verplichting tot het houden van een tegensprekelijk debat zodat verzoekster niet aantoot hoe zij een recht van verdediging kan genieten met betrekking tot de

bestreden beslissing die een bestuurlijk karakter heeft. Dit onderdeel kan derhalve niet dienstig worden ingeroepen.

2.4. De aangevoerde hoorplicht als beginsel van behoorlijk bestuur houdt in dat tegen niemand een ernstige maatregel kan worden getroffen die gegrond is op zijn persoonlijk gedrag en die van aard is om zijn belangen zwaar aan te tasten, zonder dat hem de gelegenheid wordt geboden om zijn standpunt op nuttige wijze te doen kennen (RvS 15 februari 2007, nr. 167.853; RvS 23 juni 2005, nr. 146.472). Artikel 6, §1 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen luidt als volgt: “*De Commissaris-generaal of zijn gemachtigde roept de asielzoeker minstens eenmaal op voor gehoor.*” Uit het administratieve dossier blijkt dat verzoekster werd gehoord op de Dienst Vreemdelingenzaken op 26 november 2008 en dat zij nogmaals uitgebreid werd ondervraagd op het Commissariaat-generaal op 14 juli 2009, waarbij zij werd bijgestaan door haar advocaat. Zij kreeg tijdens dit gehoor de kans haar asielmotieven in aanwezigheid van een tolk omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen. Verzoekster blijft bij theoretische beschouwingen met talrijke verwijzingen naar rechtspraak en rechtsleer maar maakt niet in het minst duidelijk wat zij aan haar relaas had willen toevoegen, terwijl zij daartoe de mogelijkheid had middels het verzoekschrift en/of ter zitting. Zij licht evenmin concreet toe welke informatie of kennis zij ontbeerde op het interview, noch dat dit tot gevolg had dat er ten onrechte een weigeringsbeslissing werd genomen. Verzoekster kan aldus niet aanvoeren dat zij de kans niet kreeg haar problemen toe te lichten. De aanvoering van de schending van de hoorplicht in het raam van de zorgvuldigheidsplicht, als de plicht in hoofde van de overheid om zich volledig in te lichten kan aldus niet worden vastgesteld. Dit klemt te meer nu uit het administratieve dossier blijkt dat de Commissaris-generaal zijn beslissing zorgvuldig heeft voorbereid en deze stoelt op een correcte feitenvinding (zie ook RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). De Commissaris-generaal heeft zich voor het nemen van de bestreden beslissing immers gesteund op alle gegevens van het administratieve dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoekster en op alle dienstige stukken. Een schending van de hoorplicht en de zorgvuldigheidsplicht is niet gegrond.

2.5. Wat het recht tot inzage betreft dient te worden vastgesteld dat de wet van 11 april 1994 geen bepaling bevat waaruit blijkt dat de Commissaris-generaal inzage moet verlenen in het dossier alvorens zijn beslissing te nemen. De wet legt enkel de verplichting tot inzage op. Zowel de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen als de Raad van State bevestigden herhaaldelijk deze passieve openbaarheid op verzoek (RvS 11 juni 2003, nr. 120.369; RvS 2 april 2003, nr. 117.862). Verzoekster heeft overigens geen belang bij het argument dat zij geen inzage heeft gekregen in het administratieve dossier vooraleer het gehoor op het CGVS plaatsvond nu uit het dossier blijkt dat zij geen inzage heeft gevraagd voor het gehoor (RvV 21 februari 2008, nr. 7 546). De Commissaris-generaal kan dus niet verweten worden dat hij eerst de beslissing neemt en pas later inzage verleent in het dossier. Aldus kan worden vastgesteld dat verzoekster zich beperkt in het verzoekschrift tot een theoretische uiteenzetting inzake de hoorplicht, het inzagerecht en het zorgvuldigheidbeginsel doch nalaat aan te tonen dat hij in casu benadeeld werd.

2.6. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent inzake beslissingen van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van deze inzake EU-onderdanen, een bevoegdheid uit van volheid van rechtsmacht, die inhoudt dat hij het geschil in zijn geheel uitsluitend op basis van het rechtsplegingdossier en toelaatbare nieuwe gegevens aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer 2005-2006*, nr. 2479/001, 95). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund (RvS 30 oktober 2008, nr. 187.504).

3. Nopens de status van vluchteling

3.1. Het bewijs van identiteit maakt een essentieel element uit in iedere procedure en verzoekster is ertoe gehouden de stukken waarover zij beschikt of kan beschikken voor te leggen. Verzoekster legt geen enkel document neer ter adstructie van haar voorgehouden identiteit en biedt hiervoor geen aannemelijke verklaring. Verzoekster beweert dat al haar documenten “*verbrand in het huis*” zijn

(gehoorverslag CGVS, 14.07.2009, p.6) doch toont niet aan waarom zij in de onmogelijkheid is haar identiteit genoegzaam aan te tonen. Het ontbreken van ieder begin van bewijs omtrent de identiteit of nationaliteit houdt een negatieve indicatie in met betrekking tot haar asielrelaas en tast haar geloofwaardigheid aan. Evenmin wordt aangetoond dat verzoekster met haar partner gehuwd was of samen met hem een gezin vormde.

3.2. Verzoekster adstrueert evenmin haar reisweg terwijl zij, aangezien zij met het vliegtuig naar Europa reisde, op zijn minst in het bezit moet zijn geweest van een vliegtuigticket, instapkaart of bagagelabel waaruit kan blijken met welke vlucht, wanneer en waar zij in Europa is aangekomen. Door geen reisbescheiden voor te leggen maakt verzoekster op vrijwillige wijze iedere controle van haar reisweg onmogelijk. Verzoeksters verklaringen inzake haar reisweg kunnen evenmin overtuigen. Verzoekster verklaarde dat haar begeleider haar hele reisweg regelde en zij nooit enig reisdocument ontving. Het is een feit van algemene bekendheid dat passagiers op internationale luchthavens herhaaldelijk en op systematische wijze onderworpen worden aan strenge en individuele controles van identiteits- en reisdocumenten, wat bevestigd wordt door algemene informatie toegevoegd aan het dossier. Dat zij kon reizen zonder persoonlijk gecontroleerd te worden is dan ook niet geloofwaardig. Evenmin is het aannemelijk dat zij geheel kosteloos kon reizen en dat een priester alles voor haar en haar partner regelde en betaalde. Een dergelijke gulheid zou minstens een nauwe band veronderstellen tussen beide personen, wat niet wordt aangetoond. Voorgaande vaststellingen ondermijnen verzoeksters algehele geloofwaardigheid, in het bijzonder van haar voorgehouden illegale reisweg te meer nu verzoekster ter terechtzitting stelt dat haar identiteitsdocumenten door de mensensmokkelaar werden verbrand, wat opnieuw een gewijzigde versie van de feiten is.

3.3. Verzoekster staft evenmin haar asielmotieven. Wat het attest van het Rode Kruis betreft dient te worden vastgesteld dat aangezien verzoekster haar voorgehouden identiteit niet aantoonde niet kan komen vast te staan dat dit document verzoekster aangaat. Hoe dan ook kan dergelijk attest hooguit aantonen dat verzoekster enige tijd in een vluchtelingenkamp verbleef, doch staft het geenszins haar asielmotieven. Hetzelfde dient te worden vastgesteld wat de neergelegde foto's betreft, waaruit bovendien geenszins kan blijken waar deze genomen werden.

3.4. De verklaringen van de kandidaat-vluchteling kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De verklaringen moeten plausibel zijn en niet in strijd met algemeen bekende feiten.

3.5. Verzoeksters asielaanvraag werd afgewezen omdat geen geloof kan worden gehecht aan haar voorgehouden asielmotieven gelet op talrijke vaagheden en onwetendheden in haar verklaringen, alsook strijdigheden met objectieve informatie en de verklaringen van haar partner, zoals uitvoerig uiteengezet in de bestreden beslissing. Verzoekster biedt geen aannemelijke verklaring voor de bevindingen van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen en komt in het verzoekschrift niet verder dan het louter herhalen van haar asielrelaas, en blote beweringen, met name dat zij *“zeer gedetailleerde informatie”* verschafte, dat zij *“en haar echtgenoot legden identieke verklaringen af over de problemen dewelke zij ondervonden in hun land van herkomst”* en dat haar echtgenoot zijn asielmotieven *“zeer duidelijk heeft weergegeven”* die echter geen grondslag vinden in het administratief dossier. Met betrekking tot de bescherming van de Keniaanse politiediensten stelt verzoekster dat *“De informatie van het administratief dossier dienaangaande is niet correct”* doch voert zelf geen objectieve informatie aan waaruit dit kan blijken en beperkt zich in het verzoekschrift wederom tot loutere beweringen, wat de informatie waarop de Commissaris-generaal zich beroept bezwaarlijk kan weerleggen. De vaststelling dat de verklaringen van verzoeksters partner, wiens problemen de kern uitmaken van verzoeksters asielaanvraag, evenmin kunnen overtuigen haalt de geloofwaardigheid van verzoeksters asielmotieven verder onderuit. Overigens zijn de discrepanties tussen beide asielverhalen (onder meer inzake de fotograaf lid van de Mungiki, bureu) van die aard dat niet wordt aangetoond dat beide personen het slachtoffer waren van eenzelfde situatie.

3.6. De door de Commissaris-generaal correct weergegeven tegenstrijdigheden en omissies raken de kern van het relaas en zijn pertinent. Voor het bestaan ervan wordt geen redelijk aanvaardbare verklaring gegeven. Van een kandidaat-vluchteling mag worden verwacht dat hij voor de diverse asielinstanties coherente, gedetailleerde en volledige verklaringen aflegt en dat hij de feiten die de

aanleiding vormen van zijn vlucht uit zijn land van herkomst op een zorgvuldige, nauwkeurige en geloofwaardige wijze weergeeft, zodat op grond hiervan kan nagegaan worden of er aanwijzingen zijn om te besluiten tot het bestaan van een risico voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie. De Raad dient vast te stellen na een grondig heronderzoek van de stukken uit het administratieve dossier dat de Commissaris-generaal terecht tot de ongeloofwaardigheid van het relaas heeft besloten.

3.7. Daar gelaten de ongeloofwaardigheid van het asielrelaas verwijt de Commissaris-generaal verzoekster terecht niet aannemelijk te maken dat zij en haar partner geen bescherming zou kunnen inroepen van hun lokale overheden, wat temeer klemt daar uit objectieve informatie toegevoegd aan het dossier blijkt dat deze de Mungiki-sekte actief vervolgen. Noch toont verzoekster aan dat ze desgevallend een intern hervestigingsprobleem kan hebben. Dat verzoekster bovendien na haar vertrek geen enkele inspanning ondernam om informatie in te winnen inzake haar beweerde problemen, die haar ertoe aanzetten haar land van herkomst te verlaten, kan de geloofwaardigheid van haar vluchtmotieven slechts verder ondermijnen.

3.8. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A(2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, in aanmerking worden genomen.

4. Nopens de subsidiaire bescherming

4.1. Verzoekster meent in aanmerking te komen voor het subsidiair beschermingsstatuut in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

4.2. Verzoekster heeft niet aannemelijk gemaakt dat zij voldoet aan de criteria van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet). Verzoekster beroept zich voor de toekenning van de subsidiaire bescherming op dezelfde elementen als voor de vluchtelingenstatus. Noch uit verzoeksters verklaringen noch uit de andere elementen van het dossier blijkt dat zij voldoet aan de criteria van artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, zoals ingevoegd bij artikel 26 van de wet van 15 september 2006, gepubliceerd in het Belgisch Staatsblad van 6 oktober 2006.

4.3. Verzoekster toont niet aan aanspraak te kunnen maken op de bepalingen van artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, zoals ingevoegd bij artikel 26 van de wet van 15 september 2006, gepubliceerd in het Belgisch Staatsblad van 6 oktober 2006.

5. De aangehaalde middelen zijn ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zes januari tweeduizend en tien door:

mevr. K. DECLERCK, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

K. DECLERCK